

Cum a găsit Brächt pace

De fapt, adevăratul său nume era Albrecht. Dar de mama sa și de cunoștințele sale apropiate era numit, pe scurt, Brächt. Mama sa era o femeie energică și ținea ca Brächt al ei, ca băiat cumsecade, să învețe ce este mai bun. Așa se face că ea, în fiecare seară, până când a făcut șaisprezece ani, i-a spus: „Brächt, roagă-te și tu!” Dar când mama a încetat cu îndemnul, a încetat și Brächt cu rugăciunea. Astfel au trecut doi ani, fără ca Brächt să se roage mai mult. El lucra pe vremea aceea într-o fabrică de pălării de paie, unde trebuia să facă împletituri pentru pălării.

Într-o dimineață, o muncitoare de lângă el i-a spus că la ușa bisericii catolice din Pf., o localitate învecinată, stă în fiecare dimineață o femeie care nu mai putea să se roage. Aceste cuvinte l-au lovit pe Brächt al nostru ca un trăsnet și el și-a pus întrebarea, dacă el oare mai putea să se roage. Întrebarea l-a urmărit toată ziua și înainte să se culce seara, a încercat să se roage și iată, nici el nu mai putea. Niciun cuvânt n-a reușit să scoată de pe buze; nici rugăciunea învățată pe vremuri nu mai putea să și-o amintească. Atunci, Brächt a intrat într-o asemenea panică, încât abia dacă mai era în stare să-și facă treaba. Mereu trebuia să-și spună: Dumnezeu nu te mai ascultă, Dumnezeu nu mai vrea nimic de la tine; și teama sa devenea tot mai mare.

În această perioadă a chinului său lăuntric, în apropierea locuinței sale a ars de tot o proprietate țărănească. La lucrările de salvare a fost și Brächt al nostru de ajutor. În timp ce se străduia să salveze din casa care ardea ce era de salvat, diavolul i-a șoptit la ureche: „Brächt, rămâi în casă. Atunci arzi și tu împreună cu celelalte. Atunci se termină totul.” Dar ca mânat de o furie, el a alergat afară din casă. Din vremea aceea, el a devenit timid de tot și teama inimii sale devenea tot mai mare. Când în cele din urmă n-a mai putut să suporte, a vorbit cu proprietărea sa lui despre starea insuportabilă a inimii sale și i-a spus că se teme că în curând își va pierde mințile. Femeia, care-l plăcea pe Brächt și l-ar fi ajutat cu plăcere, numai să fi știut cum, l-a sfătuit:

„Brächt, du-te la Haurieni, pe drumul domnesc. Acolo afli adevărul. Oamenii se întâlnesc acolo pentru o adunare de casă, ca apostolii la început.”

Brächt a urmat acest sfat și într-o seară, când era adunare în casa numită, el făcea parte dintre ascultătorii atenți. Un om simplu de tot, pe nume Hauri, (după numele acestuia erau numiți vizitatorii adunării de pe drumul domnesc de către populație), vorbea în seara aceea despre povestea temnicerului din Filipi. Brächt era profund emoționat. Ca un mesaj din cer îi răsună mereu în urechi: „*Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit*”. De atunci a început să strige din adâncul inimii către Isus, să-l primească și pe el și să-i dăruiască pace. El încă nu înțelegea că marele dar de har putea să-l accepte simplu, prin credință. Începând de atunci a mers zelos la adunări. În același timp se ținea departe de toate distracțiile lumii și căuta să ducă o viață evlavioasă. Dar teama și chinul sufletului său n-au dispărut. Dimpotrivă, în inima sa devenea tot mai întunecos.

Într-o zi i-a împărtășit unuia dintre colegii săi, cum stă treaba cu el și că acum merge la adunarea de pe drumul domnesc, în speranța că acolo va fi eliberat de povara păcatelor sale. Dar în loc să găsească înțelegere la omul acela, a fost ridiculizat de el. În afară de aceasta, celălalt l-a avertizat despre acei oameni evlavioși și a spus că s-ar putea să-și piardă chiar postul, dacă mergea mai departe la aceste străngeri, pentru că toți cei care mergeau acolo erau priviți cu dispreț. Dar deoarece Brächt și-a continuat vizitele la adunare în ciuda acestor lucruri, a ajuns la diferite controverse neplăcute cu colegul său. Într-o zi, proprietarul firmei a auzit despre aceasta, i-a cerut socoteală lui Brächt și l-a întrebat din ce motiv nu se mai putea suporta cu cutare.

Brächt a răspuns la această întrebare cu toată sinceritatea, i-a împărtășit șefului său cât de nefericit este și cum a sperat că va găsi la Haurieni pace pentru inima sa. Și nici nu i-a ascuns că i s-a spus că vizita la adunările de pe drumul domnesc ar putea să-l coste postul și din această cauză să aibă multe de suferit.

Spre surprinderea sa, el a găsit la șeful său înțelegere afectuoasă. El i-a vorbit prietenos și i-a spus:

„Brächt, mergi pe drumul tău. Eu sunt mulțumit cu tine.”

Colegul său a fost transferat în Anglia și astfel a putut Brächt să meargă de aici înainte mai departe netulburat pe drumul pe care pornise.

Când chinuitorul său a plecat în Anglia, el i-a arătat două sute de franci în aur și a spus:

„Brächt, aceasta este adevărata religie.”

Dar după un an și jumătate, Brächt a primit deodată o scrisoare din Anglia, cu strigătul de ajutor:

„Brächt, dacă nu mă ajuți, sunt pierdut. Nu mai am decât câteva timbre de scrisoare și câțiva peni pentru castane.”

Înseamnă că sărmanul om cu „adevărata religie” a trăit o păcăleală rea. Dar Brächt nu l-a părăsit. Dar pentru sine a căutat de atunci înainte cu atât mai zelos adevărata pace a inimii și a mers mereu mai sânguincios la străngerile de pe drumul domnesc, cu speranța sigură că totuși va mai găsi odată, prin Cuvântul lui Dumnezeu, calea dreaptă. Până acum încă n-a ajuns acolo.

Într-o zi, când chinul inimii sale era din nou deosebit de mare, l-a vizitat pe bătrânul frate Hauri, din gura căruia auzise de multe ori vestea bună despre Isus. Pe când stătea în fața ușii camerei de zi a auzit înăuntru o discuție plină de viață. Asculta rezemat de ușă și a auzit cuvintele: „să-l dați pe unul ca acesta lui satan, spre nimicirea cărnii” [1 Corinteni 5.5]. Presupunând că aici nu putea să fie vorba despre nimeni altcineva decât despre el, a năvălit în cameră cu o teamă fără margini și a strigat plângând tare:

„Acum credeți că sunt pierdut de tot?”

„Da”, a răspuns Hauri, în timp ce-l privea afectuos pe cel agitat: „Pierdut ești, și anume pierdut de tot. Dar tocmai de asemenea oameni este mântuirea cel mai aproape.”

Și apoi, acest bun creștin experimentat a știut să-l îndrume într-un fel la Isus Hristos pe tânărul însetat după pace și să-i arate că Domnul Isus tocmai pentru astfel de oameni pierduți de tot a murit și a făcut totul bine, încât, în cele din urmă, Brächt al nostru a căzut la picioarele omului bătrân, i-a cuprins genunchii și a început să strige către Domnul din adâncul inimii. La început, aceasta s-a petrecut sub tremurat și șovăit. Dar apoi, dintr-odată a fost o schimbare ciudată. Strigătul s-a transformat în mulțumire. În timp ce pace adâncă intra în inima celui care se ruga, el a putut să mulțumească cu deplina siguranță că Domnul Isus, ca Miel al lui Dumnezeu, a fost jertfit pe crucea de pe Golgota și pentru el și făcuse totul, totul bine pentru totdeauna. Mai erau și alți credincioși adunați în cameră. Și ei au îngenuncheat acum și au mulțumit împreună bunului Păstor că găsisse oia rătăcită și îi dăduse un loc în inima Sa.

După aceea s-a lămurit de ce acele cuvinte serioase, pe care Brächt le luase ca referindu-se la el, se auziseră. Fusese vorba despre oameni care, în ciuda cunoașterii adevărului, trăiau mai departe în poftele lor rele și nu voiau să se smerească înaintea lui Dumnezeu. Referitor la aceștia a fost citat cuvântul apostolului.

Din ceasul acela plin de însemnătate, Brächt al nostru n-a mai pierdut niciodată siguranța și certitudinea adăpostirii sale în Hristos Isus. Astăzi este un om bătrân, care mărturisește cu inima bucuroasă, că n-a fost nici măcar o dată dezamăgit de Domnul în lunga sa viață.

Titlul original: „Wie Brächt Frieden fand”
din *Samenkörner (Neue Folge 28) 1934*, pag. 242-247.